

Arrest

nr. 217 995 van 7 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat JORDENS G.
Square Eugène Plasky 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 september 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 januari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 maart 2018.

1.3. Op 30 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u berber uit Ksar El Kabir in Marokko. Uw familie zou een familievete kennen met een andere familie. Tengevolge van die vete werd uw broer in 2003 door een wagen doodgereden. Uw familie diende klacht in tegen de chauffeur waarop deze werd veroordeeld tot 30 jaar gevangenisstraf. U weet niet of die persoon zich nog steeds in de gevangenis bevindt of hij ondertussen door smeergeld is vrijgekomen. Omwille van die vete en allerhande pesterijen -u beweerde zelfs op school door leerkrachten te zijn verkracht- besloot u in 2009 om Marokko te verlaten. Via Spanje reisde u naar België, waar u in september 2009 aankwam. U vroeg toen geen asiel aan. Ofschoon u voor uw leven vreesde, wilde u in 2017 naar Marokko teruggaan. In Spanje ontmoette u enkele kennissen vanuit uw buurt die u vertelden dat de familievete nog niet was opgelost. U bleef een maand in Spanje en keerde opnieuw terug naar België. In oktober 2017 postte u op Facebook een foto waarop u uw Marokkaans paspoort verscheurde. De volgende dag was die foto verdwenen en u vermoedt dat de Marokkaanse overheid daarbij betrokken was. In februari 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u kopie van uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Marokko diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko alsnog degelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de Wet over de Subsidiare Bescherming zou lopen.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming bijzonder laattijdig is. Nochtans kan van een verzoeker worden verwacht dat hij onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming indient in het land waar hij aankomt en waar de mogelijkheid bestaat om internationale bescherming aan te vragen en te verkrijgen. U beweert reeds in 2009 uit vrees voor uw leven uit Marokko te zijn vertrokken en wachtte toch nog tot 2018 om in België internationale bescherming aan te vragen. Wanneer u werd gevraagd waarom u zolang talmde alvorens in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, blijkt het eigenlijk ook niet echt duidelijk te zijn waarom u nood heeft aan internationale bescherming. U stelde in 2018 een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend omdat u in oktober 2017 foto's op facebook postte waarop u uw Marokkaans paspoort verscheurde (zie Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Wat impliceert dat de familievete die aan de basis ligt van uw vertrek uit Marokko in 2009 al ernstig dient te worden gerelativeerd. Indien u daadwerkelijk niet naar uw land zou kunnen terugkeren omwille van die familievete, kan worden aangenomen dat u reeds eerder internationale bescherming zou hebben aangevraagd. Verder stelde u als verklaring voor de laattijdigheid van uw verzoek dat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid van asiel in België. U zou dat pas later van een Syrische vriend hebben vernomen (zie Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Daartegenover staat echter dat u aangeeft reeds in 2009 een regularisatie-aanvraag te hebben ingediend. Als u er van op de hoogte was om via regularisatie uw verblijf in België te legaliseren kan worden aangenomen dat u ook op de hoogte moest zijn van de mogelijkheid een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hoe dan ook, dat u pas in België internationale bescherming aanvraagt na er een aantal jaren illegaal te hebben verbleven ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw ingeroepen problemen.

U vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of u nu internationale bescherming nodig heeft omwille de familievete of het verscheuren van uw paspoort, antwoordde u dat er nog andere problemen waren waarom u niet naar Marokko kunt terugkeren, maar daarover niets kon vertellen (zie Notities van het

persoonlijk onderhoud, p. 6). Er werd u uitdrukkelijk gewezen dat alles wat u vertelt confidentieel blijft en dat het voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming voor het Commissariaat-generaal essentieel is dat u alle elementen uiteenzet waarom u meent dat u in de onmogelijkheid verkeert om naar uw land van herkomst terug te keren (zie Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Dat u desondanks nog steeds niets wilde vertellen over uw andere problemen kan worden gezien als een gebrek aan medewerking, waaraan nochtans elke verzoeker om internationale bescherming is gehouden. Wat betreft de familievete die u als reden aanhaalde waarom u in 2009 Marokko diende te verlaten, moet worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen daarover niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat het conflict dateert van 2007 (zie Vragenlijst DVZ vraag 5). Voor het Commissariaat-generaal daarentegen stelde u dat het conflict reeds lang aan de gang was en dat u reeds in 2000 wist dat uw leven in gevaar was (zie Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). U verklaarde ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nooit werd aangehouden en opgesloten in Marokko, terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelde dat u wel werd opgesloten en soms naar de gevangenis werd gebracht (zie Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Wanneer u met deze discrepantie werd geconfronteerd stelde u dat u niet werd opgesloten maar wel werd aangehouden. U er ook op gewezen dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken ook had verklaard niet te zijn gearresteerd, stelde u uiteindelijk dat u het misschien was vergeten te melden voor de Dienst Vreemdelingenzaken, wat uiteraard geen afdoend antwoord is om bovenvermelde discrepantie te verschonen.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat u in 2017 de intentie had om naar Marokko terug te keren waardoor de ernst van de familievete waardoor u genoodzaakt werd uw land van herkomst te verlaten verder wordt ondermijnd. Bij het nemen van dergelijke beslissing om naar Marokko terug te keren kan bovendien worden verondersteld dat u zich zou informeren of uw ingeroepen problemen nog actueel zijn. U zou bijvoorbeeld kunnen polsen bij uw familie of die familievete nog bestaande is. Tijdens het gehoor bleek echter dat u sinds 2009 geen contacten met uw familie onderhield. U gevraagd waarom u geen contacten meer had, stelde u dat uw familie niet naar u vroeg. Verder in het gehoor beweerde u dat u wel nog af en toe contact had met uw moeder en dat het laatste contact dateerde van twee jaar geleden. U gevraagd waarom u sinds twee jaar geen contact meer had met uw moeder kwam u met een al te gemakkelijke verklaring dat u haar telefoonnummer niet had en dat u voorheen enkel contact met haar onderhield via uw broers en zussen. Op de vraag of u er over nagedacht had of u op een andere manier contact kon hebben met uw moeder kon u geen antwoord geven. Overwegende dat familie in de Marokkaanse cultuur een belangrijke rol speelt is het weinig overtuigend dat u quasi geen inspanningen leverde om de contacten met uw familie te onderhouden. Meer nog, u beweerde een vrees te koesteren voor de familie waarmee uw familie in conflict was doch wist niet te vertellen of die familie nog steeds in uw wijk woonde. Ofschoon u de intentie had om in 2017 naar Marokko terug te keren zag u van dat plan af omdat u per toeval van vrienden in Spanje had vernomen dat de situatie nog niet was opgelost. Dat u die vrienden zo maar bij toeval heeft ontmoet is weinig overtuigend. Bovendien kan worden aangenomen dat u bij het vernemen van dat nieuws toch verdere inspanningen zou leveren om bij uw familie te informeren hoe het met hen gaat en u meer gedetailleerd zouden inlichten over de actuele situatie van de familievete in Marokko (zie Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en p. 4).

Wat tenslotte de door u aangehaalde mogelijke problemen omwille van het verscheuren van uw paspoort betreft, dient eveneens te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen dienaangaande niet konden overtuigen. Vooreerst blijft het bij blote beweringen die u geenszins kon staven. U verklaarde dat uw post, naar u vermoedt door de Marokkaanse autoriteiten, de volgende dag werd verwijderd. Ook dit hoeft echter niet uit te sluiten dat u zelf nog steeds over het bewijsmateriaal zou beschikken. Dat u zich overigens tot tweemaal toe tegensprak over details van deze post, ondermijnt bovendien op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw bewering. Zo had u het op de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog over de foto en sprak u enkel van uw reispas (zie CGVS Vragenlijst, vraag 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS sprak u dan weer van foto's en het verscheuren van uw paspoort en identiteitskaart (zie Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Daarenboven is het, ingeval nog enig geloof gehecht zou kunnen worden aan uw bewering dat u dergelijke foto('s) zou hebben gepost -quod non-, nog slechts het slechts een vermoeden van uw kant dat de Marokkaanse autoriteiten deze zouden hebben verwijderd. Waarom ze u zouden viseren is het Commissariaat-generaal geheel onduidelijk. Waarom ze dergelijk bewijsmateriaal bovendien zouden verwijderen als ze het tegen u zouden willen gebruiken is nog opmerkelijker.

Uit wat voorafgaat volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

De kopie van uw identiteitskaart die u voorlegt geeft een indicatie van uw identiteit en nationaliteit doch voegt voor het overige niets aan uw asielrelaas toe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1A, §2 van het Verdrag van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft zijn angst omwille van de familievete en omwille van het feit dat hij zijn paspoort heeft verscheurd, bevestigt verzoeker al zijn verklaringen en vertrouwt hij op de wijsheid van de Raad.

Daarnaast stelt verzoeker dat hij niet alle problemen die hij in Marokko heeft gekend heeft genoemd. Hij heeft dus niet alle redenen opgegeven waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Gedurende zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeker verklaard dat er nog andere problemen waren maar dat hij daarover niets kon vertellen (CGVS gehoord, p. 6-7). Na langdurige gesprekken met zijn advocaat en niet zonder moeite, stemde verzoeker er uiteindelijk mee in om deze problemen toe te lichten. Hij legt uit dat het buitengewoon moeilijk is voor hem om deze feiten te bespreken omdat hij zich schaamt. Verzoeker legt uit dat hij homoseksueel is en dat hij problemen heeft ondervonden in Marokko omwille van zijn seksuele geaardheid. Het is voornamelijk om deze reden dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Hij licht zijn problemen toe als volgt: *"Verzoeker legt uit dat hij al sinds zijn zevende tot jongens aangetrokken is. Enerzijds, verklaart hij dat, toen hij een kind was, hij twee jonge mensen - die ouder dan hij waren en die een seksuele akte hadden - verraste in een vervallen huis waar veel kinderen aan het spelen waren. Hij hield altijd dit beeld in gedachten. Anderzijds, legt hij uit dat hij seksueel werd misbruikt door een leraar van lagere school. Verzoeker voegt hieraan toe dat niemand op de hoogte is van deze verontrustende gebeurtenis.*

Verzoeker legt ook uit dat hij drie homoseksuele relaties heeft gehad in Marokko. De eerste, met een buurman rond de leeftijd van 15. De tweede, na een paar jaar, in een andere stad (Al Hoceima) waar hij naartoe was gegaan omdat hij daar familie had. En de derde, op de middelbare school rond de leeftijd van 18.

Verzoeker voegt eraan toe dat zijn ouders, zijn broers en zijn zussen zich bewust zijn van zijn seksuele geaardheid, omdat één van zijn broers hem zag toen hij ongeveer 10 jaar oud was en seksspelletje met een andere jongen speelde. Hij legt uit dat het voor hem slechts een spel was, maar dat het niet de interpretatie was die de leden van zijn familie aan zijn acties hebben gegeven.

Verzoeker legt uit dat hij een aantal keren werd mishandeld vanwege zijn seksuele geaardheid. Toen hij een kind was en seksspelletjes met andere jongens speelde, werd hij meerdere keren geslagen door familieleden. Hij werd ook geslagen, beledigd en bedreigd met de dood door burens. In Marokko werd hij altijd gediscrimineerd en uitgesloten omwille van zijn seksualiteit.

In België heeft de verzoeker al een homoseksuele relatie gehad met een tabaksverkoper (nachtwinkel in Lokeren) genoemd D.(...).

Verzoeker legt tenslotte uit dat hij in België het slachtoffer was van verbale aanvallen door inwoners van het opvangcentrum, waardoor hij op zijn verzoek naar een ander centrum werd overgebracht."

Verzoeker verzoekt deze Raad en de asielinstanties om hem te verontschuldigen omdat hij deze feiten niet eerder heeft genoemd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij herhaalt dat hij zich schaamt voor zijn seksuele geaardheid en dat het buitengewoon moeilijk is voor hem om erover te praten. Verzoekers advocate bevestigt ook dat het moeilijk was voor haar om de bovenstaande informatie te verkrijgen. Ze legt uit dat haar cliënt weigerde om over de hierboven vermelde problemen te spreken voor zijn tolk. De enige persoon aan wie verzoeker heeft toegestemd om erover te spreken is de nacht maatschappelijk werker van zijn huidige centrum, de heer R.(...) R.(...) (zie emails tussen de heer R.(...) en verzoekers advocate - stuk 3). Verzoeker stelt dat hij ernstige bedreigingen heeft

ondergaan in zijn land van herkomst. De bedreigingen hebben plaatsgevonden in een context van sterke homofobie in zijn land van herkomst, waar homoseksuele handelingen strafrechtelijk verboden en zwaar bestraft worden, en waar homoseksuelen mishandeld en gestigmatiseerd worden. Verzoeker heeft dan ook een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Marokko wegens de arrestatie, mishandelingen en stigmatisatie die hij er riskeert wegens zijn homoseksualiteit. Hij kan naar eigen zeggen ook geen bescherming krijgen van de staat, die zelfs openlijk homofob is. Zijn vrees voor vervolging is dus gebaseerd op grond van het behoren tot een sociale groep, *in casu* homoseksuelen in Marokko. Het is niet betwistbaar dat dit probleem binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt, aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie van 7 november 2013 (gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, Minister voor Immigratie en Asiel tegen X (C-199/12), Y (C-200/12), en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel (C-201/12)). Verzoeker meent dat deze rechtspraak van toepassing is in het onderhavige geval, gelet op het strenge verbod van homoseksuele handelingen en dus homoseksualiteit, en de gebruikelijke toepassing van de ervoor voorziene gevangenisstraf. Artikel 489 van het Marokkaanse strafwetboek straft homoseksuele handelingen met een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en een boete van 200 tot 1000 Marokkaanse dirhams. Verzoeker wijst er nog op dat het Europees Hof van Justitie ook heeft verklaard dat iemands seksuele geaardheid zo essentieel voor iemands identiteit is, dat het onredelijk zou zijn om te verwachten dat de persoon in kwestie er afstand van neemt of het in zijn land van herkomst verbergt.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat verschillende objectieve bronnen bevestigen dat homoseksuelen in Marokko gearresteerd, mishandeld en gediscrimineerd worden, en dat ze geen bescherming van de overheden kunnen verkrijgen. Hij citeert te dezen uit het rapport *"Maroc : information sur la situation des minorités sexuelles, y compris le traitement que leur réservent les autorités et la société; information sur l'application de l'article 489 du Code pénal, ainsi que sur des affaires de condamnation pour homosexualité; protection offerte par l'État et services de soutien (2010-octobre 2013)"* van Immigration and Refugee Board of Canada van 2013 en uit het verslag *"Morocco - Situation of LGBT Persons"* van Danish Immigration Service van maart 2017. De overheid is zelfs openbaar tegen homoseksuelen. De Marokkaanse Minister voor Mensenrechten heeft homoseksuelen in oktober 2017 zelfs nog "scum" genoemd (zie in bijlage Pink News, Moroccan human rights minister calls homosexuals 'scum', - stuk 6). Hij weigerde zelfs, na de kritieken van mensenrechtenorganisaties om zijn verklaringen terug te trekken of om zijn excuses aan te bieden en meldde *"the Moroccan government refuses categorically to decriminalize homosexuality"*. Paradoxaal meldde hij ook dat Marokko *"accepts no type of discrimination against any citizen."* Dit hypocriet gedrag toont volgens verzoeker duidelijk aan dat er in de nabije toekomst geen verbetering van de situatie van homoseksuelen in Marokko zal zijn. Verzoeker haalt ook twee persartikels aan van Human Rights Watch (stukken 7 en 8 toegevoegd aan het verzoekschrift) waarin melding wordt gemaakt van verschillende recente en oudere veroordelingen tegen homoseksuelen. Alle geraadpleegde bronnen stellen dat de recente vervolging van homoseksuelen de vastberadenheid van de Marokkaanse autoriteiten toont om antihomoseksualiteitswetten af te dwingen, zelfs wanneer de betreffende daden zouden zijn gesteld in een privéwoning tussen instemmende volwassenen. Verzoeker citeert in dit verband uit voornoemd verslag van Danish Immigration Service van maart 2017, uit het rapport *"Morocco: Victims of Attack Jailed for 'Homosexual Acts'"* van Human Rights Watch van april 2016 en uit het rapport *"Morocco. State Sponsored Homophobia 2017: A world survey of sexual orientation laws: criminalisation, protection and recognition"* van mei 2017, waarmee hij wil aantonen dat de gevangenisstraf wel degelijk toegepast wordt, wat volgens het Europees Hof van Justitie als vervolging moet beschouwd worden en de toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt. Verzoeker citeert daarnaast nog uit *"Note D'orientation Du HCR Sur Les Demandes De Reconnaissance Du Statut De Réfugié Relatives À L'orientation Sexuelle Et À L'identité De Genre"* van UNHCR van november 2008 en uit *"Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié"* van UNHCR.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat het fysiek en psychologisch geweld door de politie en de burgers waaraan homoseksuelen in Marokko worden blootgesteld ernstig genoeg is om een schending van artikel 3 EVRM uit te maken. Verzoeker heeft naar eigen zeggen *prima facie* een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn behoren tot een bepaalde sociale groep (de homoseksuelen in Marokko). Verzoeker meent dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen. Zijn verklaringen komen overeen met de beschikbare informatie en bevestigen dat hij in Marokko een gegronde vrees voor vervolging heeft. Hij verzoekt de Raad om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, onder

andere over zijn nieuwe verklaringen met betrekking tot zijn homoseksualiteit, alsook naar de toepassing van de gevangenisstraf voor homoseksuele handelingen en naar de mishandeling van homoseksuelen in Marokko.

In een tweede onderdeel – betreffende de subsidiaire beschermingsstatus – poneert verzoeker dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. *In casu* moet immers erkend worden dat hij afkomstig is uit een land waar homoseksuelen vervolgd worden. Dit zorgt er volgens verzoeker voor dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet zodat hem, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de verklaringen van verzoeker over zijn seksuele geaardheid die hij heeft gestuurd aan zijn advocaat, het rapport “*Maroc : information sur la situation des minorités sexuelles, y compris le traitement que leur réservent les autorités et la société; information sur l'application de l'article 489 du Code pénal, ainsi que sur des affaires de condamnation pour homosexualité; protection offerte par l'État et services de soutien (2010-octobre 2013)*” van Immigration and Refugee Board of Canada van oktober 2013, het verslag “*Morocco - Situation of LGBT Persons*” van Danish Immigration Service van maart 2017, het artikel “*Moroccan human rights minister calls homosexuals ‘scum’*” van PinkNews van 18 oktober 2017, het document “*Morocco: Homosexuality Convictions Upheld*” van Human Rights Watch van 8 juli 2014, het document “*Morocco: Victims of Attack Jailed for ‘Homosexual Acts’*” van Human Rights Watch van 8 april 2016, een uittreksel uit “*State Sponsored Homophobia. A world survey of sexual orientation laws: criminalisation, protection and recognition.*” van ilga van mei 2017 en een uittreksel uit “*Note D'orientation Du HCR Sur Les Demandes De Reconnaissance Du Statut De Réfugié Relatives À L'orientation Sexuelle Et À L'identité De Genre*” van UNHCR van november 2008.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zijn verzoek om internationale bescherming bijzonder laattijdig is, (ii) hij verklaarde dat er, naast de familievete en het verscheuren van zijn paspoort nog andere problemen waren waarom hij niet naar Marokko kan terugkeren maar hij daarover niets kon vertellen, wat kan worden gezien als een gebrek aan medewerking, (iii) zijn opeenvolgende verklaringen over de familievete die hij als reden aanhaalt waarom hij in 2009 Marokko diende te verlaten niet eensluidend zijn, hij bovendien in 2017 de intentie had om naar Marokko terug te keren waardoor de ernst van de familievete waardoor hij genooddaakt werd zijn land van herkomst te verlaten verder wordt ondermijnd, bij het nemen van een dergelijke beslissing om naar Marokko terug te keren bovendien kan worden verondersteld dat hij zich zou informeren of zijn ingeroepen problemen nog actueel zijn en het dan ook weinig overtuigend is dat hij quasi geen inspanningen leverde om de contacten met zijn familie te onderhouden, en het tevens weinig overtuigend is dat hij bij toeval vrienden van hem in Spanje heeft ontmoet, van wie hij vernam dat de situatie nog niet was opgelost, (iv) ook zijn verklaringen over de door hem aangehaalde mogelijke problemen omwille van het verscheuren van zijn paspoort niet kunnen overtuigen, het blijft bij blote beweringen die hij geenszins kon staven, hij zich overigens tot tweemaal toe tegensprak over details van zijn Facebook post, wat op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn bewering ondermijnt, het in geval nog enig geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn bewering dat hij foto(s) over het verscheuren van zijn paspoort en identiteitskaart zou hebben gepost – *quod non* – slechts een

vermoeden van zijn kant is dat de Marokkaanse autoriteiten deze zouden hebben verwijderd, het geheel onduidelijk is waarom ze hem zouden viseren en het nog opmerkelijker is waarom ze dergelijk bewijsmateriaal zouden verwijderen als ze het tegen hem zouden willen gebruiken en (v) de kopie van zijn identiteitskaart een indicatie geeft van zijn identiteit en nationaliteit doch voor het overige niets toevoegt aan zijn asielrelaas.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 augustus 2018 (CG nr. 1810211), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Uit verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd in de loop van de administratieve procedure blijkt dat hij in Marokko vervolging vreest omwille van een familievete en omdat hij op Facebook een foto postte waarop hij Marokkaans paspoort verscheurde.

In het kader van huidige beroepsprocedure legt verzoeker bijkomende verklaringen af en stelt hij meer bepaald homoseksueel te zijn. Hij verklaart dat hij zijn homoseksuele geaardheid niet heeft aangekaart tijdens zijn gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat hij zich hiervoor schaamt en het voor hem buitengewoon moeilijk is om hierover te spreken. Gelet op het feit dat verzoeker afkomstig is uit een cultuur waar homoseksualiteit taboe is en hij ter terechtzitting voldoende aannemelijk heeft maakt dat hij het erg moeilijk heeft met zijn seksuele geaardheid en zeker om er over te praten, wat overigens ook blijkt uit zijn verzoek om een terechtzitting achter gesloten deuren, kan de Raad begrip opbrengen voor verzoekers stilzwijgen in de loop van de administratieve procedure en wordt dit hem niet ten kwade geduid. Niettemin is de Raad van oordeel dat dit nieuwe element onderzocht dient te worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat het mee betrokken dient te worden in het onderzoek of verzoeker in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren dan wel of hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker ter terechtzitting heeft aangegeven dat hij thans bereid is om op het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor de nodige medewerking te verlenen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Om het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten verzoeker te horen omtrent zijn geaardheid en de problemen die hij hierdoor mogelijk heeft ondervonden, wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet vernietigd.

Het voorgaande volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 augustus 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS